

куди вже не піду —
за мною ходить кволе дерево
з іржавим вітром під листком
куди не гляну — вибухають овочі
у метушні вишень та яблунь
отут горять огні високі жовтокрилі
отам солома звільна догоряє тухне
по пристрастях тих що закохані
на ніч однісіньку лише
куди не забреду —
стернина гострить ікла і
заманює голодних горобців
мов у півсні заскочених

скажіть !
чи випадком це тільки осінь ?
а може вже передостанній день ?

Збірка « [Щодень щокрок](#) ».